

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17625/2022
11.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Авлијаш, адвокат из ..., улица ... бр. .., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владица Станић, адвокат из ..., ради утврђења и дуга, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5385/21 од 22.06.2022. године, у седници одржаној 11.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5385/21 од 22.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 791/19 од 30.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да јој исплати износ од 7.253.469,44 динара, на име вредности неплаћених грађевинских радова на грађевинском објекту спратности П+2+Пк, укупне површине 618,81 м², у улици ... бр. .. у Београду, на кп.бр. .. КО ..., са законском затезном каматом од 01.05.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, тужиле је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка од 425.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5385/21 од 22.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), па је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. ЗПП, при чему другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода који су од одлучног значаја, а који се понављају и у ревизији.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су се познавале, биле су у пословним односима и пре него што је тужила ангажована на извођењу радова на објекту у Београду на адреси ... број .. за који објекат је грађевинску дозволу добило предузеће „City development“ и „30. октобар“. Из навода тужиле, саслушане у својству парничне странке произилази да је од септембра 2013. године до априла 2014. године изводила радове и да је циљ њеног ангажовања било решавање стамбеног статуса, те да је формални директор предузећа „City development“ био сестрић туженог ВВ, са којим она није преговарала у вези извођења радова. Из навода туженог саслушаног у својству парничне странке произилази да је тужила на овај начин требало да измири део дуговања које је имала према њему, као и да предузеће „City development“ није у његовом власништву, већ да је фирма његовог сестрића, да ту није ни био запослен, већ је обављао менаџерске послове, односно надгледао радове. Утврђено је да тужила и тужени нису закључили уговор, али да је тужила која је раније радила у грађевинској фирми и познавала их, ангажовала мајсторе како би се предметни објекат завршио. Вредност тих изведених радова тужени је проценио на износ од 15.000 евра, не спорећи да је тужила извела радове малтерисања и уградње ПВЦ столарије за две етаже и цементне кошуљице. Приликом извођења ових радова није било одговорног извођача радова, нису вођени грађевински дневник нити грађевинска књига, а није било ни предмера, понуда, уговора, нити обрачунских ситуација. Плаћања су вршена у готовини без признаница, а наведени објекат није добио употребну дозволу. С обзиром на недостатак законом прописане градилишне документације, судски вештак грађевинске струке Душан Рацков је свој налаз на околност обима и вредности изведених радова које је тужила финансирала дао на основу расположиве документације, која му је накнадно достављена од стране тужиле, а састоји се од руком исписане четири стране без датума, потписа и печата, због чега првостепени суд наведени налаз није прихватио као доказ на околност утврђења обима и вредности изведених радова.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужени као физичко лице није пасивно легитимисан јер то може бити само стицалац чија је имовина увећана улагањем тужиле у спорни објекат за који у току поступка није доказано да је власништво туженог, пошто исти није укњижен, а грађевинска дозвола гласи на фирме, односно привредна друштва чији је директор једног од њих („City development“) био сестрић туженог ВВ са којим тужила није ни договарала извођење радова на наведеном објекту. Следом тога су применом одредбе члана 210. Закона о облигационим односима (ЗОО) и члана 15. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, бр. 36/11... и 109/21), оценили да није основан тужбени захтев.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда налазећи да се у овом случају не ради о „пробоју правне личности“ у смислу одредбе члана 18. истог закона. Одредбом члана 18. Закона о привредним друштвима, прописано је да командитор, члан друштва са ограниченом одговорношћу и акционар,

као и законски заступник тог лица ако је оно пословно неспособно физичко лице, које злоупотреби правило о ограниченој одговорности одговара за обавезе друштва (став 1), Сматраће се да постоји злоупотреба из става 1. овог члана нарочито ако то лице: 1) употреби друштво за постизање циља који му је иначе забрањен; 2) користи имовину друштва или њоме располаже као да је његова лична имовина; 3) користи друштво или његову имовину у циљу оштећења поверилаца друштва; 4) ради стицања користи за себе или трећа лица умањи имовину друштва, иако је знало или морало знати да друштво неће моћи да изврши своје обавезе (став 2).

Наводима тужилине ревизије неосновано се побија другостепена пресуда због погрешне примене материјалног права.

Правилан је закључак нижестепених судова да тужени није пасивно легитимисан у овој правној ствари будући да тужила није доказала да је тужени био члан друштва са ограниченом одговорношћу „City development“ у време постизања договора (усменог уговора) о извођењу радова и улагања тужиле у објекат у Београду на адреси ... број ..., за који је овом привредном друштву издата грађевинска дозвола, чији је директор био сестрић туженог, те да тужени у наведеном предузећу није био запослен већ је обављао менаџерске послове, односно надгледао радове.

Међутим, према становишту Врховног суда, без обзира на уговорни однос (договор), стварни дужник за ову врсту потраживања је привредно друштво „City development“ јер су у његову корист изведени наведени грађевински радови и улагања. Чак и ако је тужилу за обављање наведене услуге – извођења грађевинских радова ангажовало неовлашћено лице, опет су та њена улагања (било по том основу или стицању без основа) завршила у имовини привредног друштва, што је све у корист тог привредног друштва. Зато нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права и указивању на тзв. „пробој правне личности“.

Неосновано се ревизијом оспорава оцена доказа, јер се тиме на посредан начин оспорава правилност утврђених чињеница, а што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић